

PROLETAREC

Glasilo Jugoslovanske Socialistične Zveze in Prosvetne Matice

OFFICIAL ORGAN OF
J.S.F. AND ITS
EDUCATIONAL BUREAU

CHICAGO, ILL., March 1, 1950

Published Weekly at 2301 S. Lawndale Ave. • 618 LETO—VOL. XLV.

KOMENTARJI

Zbira in presoja urednik

Narodni Glasnik v Pittsburghu ima veliko otepanja. Zmerja Titu kot po navadi. Prejšnji partizanski junak mu je sedaj izdajica. fašist itd. A kot pravi znani ameriški kartun — "hujše šele pride". In prisel je Matt Cvetič. Včerajšnji prvoroborlec je sedaj kajpada to kar je tudi včeraj bil.

Proletarec je drugove v Ameriškem slovanskem kongresu za zapadno Penno že pred letom svaril, da imajo med sabo nekoga, ki vleče plačo tudi od FBI. Brošura, ki jo je o tej krajevni skupini izdal kongresni odsek za raziskovanje neameriških (proti-ameriških) aktivnosti, ima podatke o posameznih Hrvatih, Srbih in Slovencih, ki sicer niso točni, a vendar so taki, da jih je moral povedati nekdo, ki je "insider". Nu, sedaj se je fant izdal, bil je Matthew Cvetič. Pririnil se je na odgovornost mesta v takozvanih frontnih organizacijah KS in bil oglašan za spodbog organizatorja, zanesljivega revolucionarja in na ta način nekako dobro izhajal. Narodni Glasnik pravi, da je Cvetič Slovenec. V resnicu se je gibal v svojih aktivnostih največ med hrvatskimi komunisti, ker so med Slovenci jako redki. Ko je njegovo špijonstvo prišlo na dan, je posebno v pittsburghskih angleških dnevnikih zavrsalo, tudi v drugih je ta človek dobil precej kolon prostora. Oglasen je, da se je znal toliko potvarjati, da niti njegov najblizi sorodnik niso vedeli o njegovih dvojnih ogli. Komunistična stranka je izdala proti njemu posebno izjavno, ki je bila priobčena v Naslednjem Glasniku dne 22. februarja. "Chicago Sun-Times" je pisal o njemu, "Prosveva" itd. Cvetič je svojo komunistično vlogo sicer odigral, kot vsakdo, o katerem se enkrat izve, da je bil v partiji le kot špijon, in vsak špijon je običajno bolj "aktivni" kot pa so iskreni člani.

Matt Cvetič je napravil nekaterim organizacijam v Penni prično škodo, največ še Ameriškemu slovanskemu kongresu. Zvezni detektivski službi in konгресni komisiji za raziskovanje neameriških aktivnosti je pričal, kako je bil v imenu teh napolkomunističnih frontnih organizacij tudi pri Wallaceu, kako mu je zagotavljal v zadnjih predsedniških volitvah glasove pennsylvanskih Slovanov in z njim so bili v takih deputacijah izbrani. Katerim je sedaj nerodno.

Agenti provokatorji so v delavskem gibanju po svetu znan pojav. Posebno v takih pokretih ki uče, da preobrat pride le z revolucijo in da se je treba v tamnam posluževati vseh mogočih sredstev, pa će so še tako odvračati. Ljudem okrog Narodnega glasnika v Slobodne Reje je žal, ker jih je vlekel za nos, in pa ker je Cvetič potegnil tudi marsikoga liberalca in se jim predstavljal za delavskega veljaka. Najbolj pa so ga kajpada zarezli komunisti, ker so mu zupali razne "skrivnosti" in ga delegirali v odgovorne misije — potem pa je vse sporočil detektivski službi zvezne vlade.

Cvetič je "bil" tudi član Sansove eksekutive. Namreč je še

Sedanje vodstvo CIO se je na lanski konvenciji odločilo "iztrebiti komuniste" z vodstvom predvsem iz onih unij, ki so pod njihovim vplivom. Okrog sedem unij je prizadetih. Pet jih je dočno izobčenih. Tako je zaključila eksekutiva CIO na svoji nedavnici.

Največja izmed izobčenih unij je zveza električarjev, kateri pripada — ako so njeni podatki resnični — okrog tri sto tisoč članov. To je že precejšnjo število. Toda odbor CIO je po navodilih konvencije ustanovil v nadomestilo za izobčeno že drugo unijo in tako je sedaj povsod, kjer je priznana, velik notranji boj, katerega niti delodajalcii niso veseli. Pravijo, da se pristaši teh dveh struj pri delu med sabo kregajo in tako trpi produkcije v tem kajnici tudi dobički.

Delodajalci so čestokrat pomagali k ustanovljanju konkurenčnih si unij, a sedaj — v teh bitkah, ki jih vodi odbor CIO, pa jim to škoduje, a unijam pa ni korist.

Unija električarjev — in tri sto tisoč članov je velika unija — bo razbita. Prvič, ker je odbor z odobritvijo konvencije ustanovil novo unijo električarjev in drugič, ker so nekateri obrati od-

povedali priznanje prejšnji uni-

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina potekla za toliko tednov kolikor je številka v vašem oklepaju nižja od gornje. Prosimo, obnovite jo!

Prihranite nam s tem pri delu in na poštini!

2204.

Ako je številka tuk VASEGA imena na NASLOVU na PRVI strani nižja, to pomeni, da vam je naročnina

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DELAVSKEGA LJUDSTVA.

IZHAJA VSAKO SREDO

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, III.

GLASILO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTIČNE ZVEZE

NAROČNINA V Združenih državah za celo leto \$3.00; za pol leta \$1.75;

za četr leta \$1.00.

Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopisi in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do petka popoldne za priobčitev v številki naslednjega tedna.

PROLETAREC

Published every Wednesday by the Yugoslav Workmen's Publishing Co., Inc. Established 1906.

Editor: Frank Zaitz Business Manager: Anton Udovich

SUBSCRIPTION RATES:

United States: One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.

Foreign Countries: One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

2301 S. Lawndale Avenue CHICAGO 23, ILL.

Telephone: ROCKWELL 2-2864

Z UPRAVNIKOVE MIZE

Anton Udovich

Trpljenje bič obupanost je zvilo, zapuhilo, rojak, ti dom je troj. Pred tabo sto se potov je razkrije: Kumi? E, in Ameriko! — Za kruhom v boj!

Ta verz je napisal Engelbert Gangl našim rojakom, ki so odhajali v Ameriko. Večinoma so sli na delo v premogovnike. V njih so se za svoj vsakdanji kruh res moralni boriti. Človek bi mislil, da je to veljalo pred davnimi leti ko svet takoreč se ni bil "civiliziran". A žal, da te besede še danes veljavljajo prav tako kot so pred mnogimi leti.

Vsem je znano, da so premogarji že dolgo v stavkovnih borbah in da se skušajo iz sodnih zanjek izmotavati tudi z vsake sorte drugimi taktikami.

Velebitnički tisk prikazuje to borbo premogarjev v napačni luči. Nato je se vlada pritisnila naanje ter jim grozila — a rudarji so se odločili za vztrajanje, ker vedo, da so njihove zahtevne bile od vsega začetka upravičene. Zato so v tem boju tudi toliko vztrajni. Vsakdo, ki je kdaj delal pod zemljivo ve, da to ni šala. Toda nekdo mora vršiti to delo ker drugače bi se tudi drugi obrati ustavili. Iz tega je razvidno, kako neprečenljivo je delo premogarjev. Človek bi mislil, da bi jimi drugi šli rajše na roko kot pa jim nagajali. Saj vlada bi morala razumeti njihov položaj in jim ustvariti pogoje za dostojen živilinski standard, ne da bi se jim bilo treba boriti zanj. Lastniki rovorov jim k temu kajpada ne bodo pomagali. Vlada pa se je poslužila proti njim T-H zakona.

Premogar težko vzdržuje pri svojem delu do starosti 65 let. Mnoge pobije ali pohabili, ali pa jih onespособi za delo predno predejo v penzijsko dobo. A nekateri pa le vzdrže. In ob penzijski dobi se razvesele, da bodo prejemali saj \$100 na mesec. In ne več ne bodo v trahu, da jih bo zasulo, ali da jim kopa plasti zlemi hrbot, ali da se jim zgodi kaka druga nesreča, iz katere jih bi prinesli iz majne polomljene kosti.

Premogarji so izpostavljeni tudi raznim drugim "poklicnim" bolezni, npr. naduhi. Ta pride nadnje na stara leta in jih pogroma uniči. Koliko se jih je nabralo raznih drugih pljučnih bolezni vsled slabega zraka ter plinov — statistika točno ne more povestati.

A postarani majnarji vedo, koliko let so kopali premog, predno so obmagali in vedo tudi, da je njihovo delo bilo pogon dežele. Industrija ustavi, če nima premoga. Ljudje pozimi prezbajo, če ni premogovnega kuri-

Prez. Premogar je izpostavljeni tudi raznim drugim "poklicnim" bolezni, npr. naduhi. Ta pride nadnje na stara leta in jih pogroma uniči. Koliko se jih je nabralo raznih drugih pljučnih bolezni vsled slabega zraka ter plinov — statistika točno ne more povestati.

Ker je ta eden bolj malo pošte, naj porabim še malo-prostora v namen, ki ga je proslavljala Amerika minuli teden, to je v tednu, ko to pišem. Bil je to takozvan "Brotherhood Week". Ne vem, komu naj velja ta eden državstva, ker nikjer ne vidimo, da bi ga kdo upošteval. Kot že omenjeno v začetku te kolone, ne najdemo prav nič bratskega duha med premogarskimi baroni in premogarji, ne med vladom in premogarji. Niti med narodi sveta, se ne vidi, da kaj zadeže ali, da kdo upošteva ta bratski teden. Da, prav v bratskem tenu govor o graditvi vodilkov bombe, o Taft-Hartleyevem zakonu, s katerim bi lahko bicali delavca brez da bi smeli oporetati. V vsem delovanju, ki ga vidimo od vodilnih in vladajočih glav, ne opazimo nič tega bratstva.

Treba pa je, da bi se res enkrat svet zedinil, da bi res bratsko deloval med seboj, ne samo v enem okraju — pač pa po vse Ameriki, še bolje, po vsem svetu. To bo pa prišlo, ako bomo mi delave složni in bratski med seboj ter podpirali drug drugega skupno v graditvi splošnega blagostanja.

Ako bi delavstvo vsega sveta skupno reševalo probleme in poteškoče, ki jih narodi prenosajo, mogoče bi se na ta način znašli v boljšem sporazumu in delavstvo vse Amerike, ker dru-

FLIRTANJE AMERIŠKE REAKCIJE Z DIKTATORJEM FRANCOM V ŠPANIJI

(Dalje s 1. strani)

zmu vse povsod? Saj je vendar on proglašil ta boj za svojo doktrino!

Je pa vendar nerodno, če bi Francu pomagali ne da bi prej javnega mnenja primerno ne pregneti. Ameriška propaganda je med vojno Franca oglašala za to kar je — za fašističnega diktatorja in Hitlerjevega zaveznika. A to je bilo. Sedaj isti propagandni aparati pripoveduje, kako potrebna je nam Španija v "mrzli" vojni z Rusijo in kako nujno nam bo potrebna če pride do "vroče" vojne.

V Moskvi trdijo, da je Amerika že v tajni zvezi s Francom in da so tam ameriški inženirji in častniki — "neuradno" seveda, ki nadzirajo gradnjo vzletališč — namreč da Zed. države grade v Španiji vojne baze, med tem pa se našo javnost pripravi videti v Francu dobrega človeka, ki je v borbi proti komunizmu naš priatelj in Španija pa nam bo v slučaju vojne potrebna za oporišče. Posebno še, ker se ne ve, kako bi se v slučaju, da se zapletemo v vojno z Rusijo, Francija zadržala.

Vse je sedaj tako usmerjeno, da bodo Zed. države diktatorja Franca prej ali slej javno podprt. Sedaj mu kolikor že, tajno pomagajo. Nedavno je bil v Madridu zastopnik velike newyorske banke, da pruži, ako bi bilo Španiji varno dati privatno posojilo. A menda se ni vrnil nič kaj optimističen. Po ovinkih se je izvedelo, da bi bil za privatno posojilo Franco le ako bi ga jamčila zvezna vlada. To je, ako bi ga on ne mogel vrniti, bi posojilo dolični banki plačala zvezna vlada.

Minuli teden pa je Franca obiskal lastnik čikaške Tribuhe Robert R. McCormick. Mudil se je pri njemu celo uro. V soboto 25. februarja je govoril o njemu iz Madrida po radiu Mutual Broadcasting sistema. Hvali ga, da je zelo dinamična, dramatična osebnost. Tudi on trdi, da je Francov smoter napraviti iz Španije državo blagostanja in za trdnjavo proti komunizmu, kar je že sedaj. Španija potrebuje močnega človeka, je dejal McCormick, ker le taka odločna oseba kakor je Franco je zmožna držati komunizem k tlon. Rekel je tudi, da bo Franco dal Španiji kar so ji komunisti obljudili, namreč dobro življenje za vse prebivalstvo. To je raca, ampak če se hoče malega diktatorja prikupiti ameriški javnosti, ga ji je treba slikati za idealista, človekoljuba in rodoljuba.

McCormick govoril po radiu vsako soboto velik avdijenci. Vrh tega izhaja njegov list v okrog milijon izvodov vsak dan. Sedaj potuje po svetu v svojem privatem letalu s precejšnjim spremstvom in tak luksus si more privoščiti le multimilijanar kakor je on. Ko je prišel v Madrid je bil sprejet kot so nekoč sprejemali vladarje. Franco je bil tega obisku jako vesel. Kajti k njemu prihajalo iz Zed. držav samo taki ljudje, ki delujejo, da bi mu naša vlada finančno in moralno pomagala.

Med vojno je predsednik Roosevelt fašiste označeval za to kar so. Proglasil je za svoj program štiri svobodštine in dobili smo atlantski čarter. Mussolini in Hitler sta padla. Na svetu je ostala samo še ena starfa fašistina vlada — Francova v Španiji! In sedaj ameriška reakcija na vse kriplje deluje, da bi jo obvarovala v sedlu. Vojna proti fašizmu, kar se Španije tice, je bila torej zaman.

in delovali skupaj za boljšo bodočnost človeštva.

Se eno priznanje moramo dati premogarjem. V mislih imam naše rojake. Ti so bili glavni podporniki naših organizacij, podporniki naših listov, in so menda se danes eden glavnih stebrov naprednih idej. Tudi mladino so mnogi vzgajali v naših skupinah in si kaj prihranili, pa jim je Hooverova depresija počela prihranke. Mnogi so jih izgubili v raznih denarnih zavodih, a zdaj so prestari, da bi mogli znova začeti. Tako gre boj za kruhom naprej; kako dolgo bodo še takoj boji potreben? Kdaj bomo začeli rabiti priprosti razum — "horse sense", kot pravijo v Ameriki.

Saj v mlajših letih je skoraj vsak odgovil družino, nekateri še velike družine, s katerimi je bilo truda in stroškov. Nekateri so si pritrugavali in si kaj prihranili, pa jim je Hooverova depresija počela prihranke. Mnogi so jih izgubili v raznih denarnih zavodih, a zdaj so prestari, da bi mogli znova začeti. Tako gre boj za kruhom naprej; kako dolgo bodo še takoj boji potreben? Kdaj bomo začeli rabiti priprosti razum — "horse sense", kot pravijo v Ameriki.

Ker je ta eden bolj malo pošte, naj porabim še malo-prostora v namen, ki ga je proslavljala Amerika minuli teden, to je v tednu, ko to pišem. Bil je to takozvan "Brotherhood Week". Ne vem, komu naj velja ta eden državstva, ker nikjer ne vidimo, da bi ga kdo upošteval. Kot že omenjeno v začetku te kolone, ne najdemo prav nič bratskega duha med premogarskimi baroni in premogarji, ne med vladom in premogarji. Niti med narodi sveta, se ne vidi, da kaj zadeže ali, da kdo upošteva ta bratski teden. Da, prav v bratskem tenu govor o graditvi vodilkov bombe, o Taft-Hartleyevem zakonu, s katerim bi lahko bicali delavca brez da bi smeli oporetati. V vsem delovanju, ki ga vidimo od vodilnih in vladajočih glav, ne opazimo nič tega bratstva.

Treba pa je, da bi se res enkrat svet zedinil, da bi res bratsko deloval med seboj, ne samo v enem okraju — pač pa po vse Ameriki, še bolje, po vsem svetu. To bo pa prišlo, ako bomo mi delave složni in bratski med seboj ter podpirali drug drugega skupno v graditvi splošnega blagostanja.

Ako bi delavstvo vsega sveta skupno reševalo probleme in poteškoče, ki jih narodi prenosajo, mogoče bi se na ta način znašli v boljšem sporazumu in delavstvo vse Amerike, ker dru-

Spek in Anton Vidmar. V tiskovni sklad so prispevali: društvo "Slago" št. 16 SNPJ \$5. Mike Šostarich \$5. Matt Smole \$1. Al A. Marn \$1. John Jerman \$2. John Marn 50c in sam L. Barborič 50c. Skupaj listu v podporo \$15. Za kar vpraša, mu v kratkem sporočim, hvala za trud.

Arma, Kansas — Martin Krusič je sporočil, da društvo št. 434 SNPJ ostane v Prosvetni matici.

Chicago, Ill. — Mary Udovich je poslala članarino Prosvetni matici za društvo "Nada" št. 102, SNPJ, znesek \$12.

Willard, Wis. — Mike Krult je poslal listu v podporo \$5, ki so jih prispevali Mr. & Mrs. Joseph Jelacic in sin, v spomin na mesto venca pokojnemu bratu Louisu Godinu.

Skoda, da ni kdo napisal nekaj besed o pokojniku, kar bi lahko priobčili, ker kadar kdo kaj prispeva v ta namen, bi radi kaj več vedeli o njemu. Tako moremo pa le reči — Blag mu spomin.

Pri tem je M. Krult poslal tudi za svojo naročnino in listu v podporo \$2.

Ob trideset letnici ljubljanske univerze

(Konec s 1. strani.)

svojo pot. V vrstah borcev, komandantov, političnih komisarjev so bili številni študenti ljubljanske univerze. Lik Jožeta Zornade, Majde Vrhovnikove, Vere Šlendrovne in številnih drugih študentov pokolenjem sestavljal so tako malenkosten stvar v znamenje začetka stal na branku delavske solidarnosti ter učil in kazal pravoto pot v bodočo človeško družbo, katera je edini so obrnem malo okrog sebe in vidimo še večje moledovanje v resnicu kolosalnem obsegu kot se vrši vlad v prilog raznim drugim potrebam, kot je zbiranje fonda za pobiranje srčne bolezni, otroške paralize, raka itd., katere vendar spadajo pod okrilje vlade, ki trosi biljine v vojnem načrtovanju — je ta naša proračna za vzdržavo lista, kateri je od vsega začetka stal na branku delavske solidarnosti ter učil in kazal pravoto pot v bodočo človeško družbo.

V Washingtonu so zelo zaposleni zadnje čase. Vprašanje, kaj storiti s krompirjem si ni povsem rešeno. In petdeset milijonov bušiljev krompirja je saj po mojem računu — precej krompirja! Zatmen je vprašanje "ta rdeči", za katere pravi senator McCarthy iz Wisconsina da jih je nekako petdeset "pravih komunistov" (članovi komunistične stranke) v državnem departmaju. Kdo so, kakšna so njihova imena — tega takrat ni hotel povedati. V normalnih časih bi se mu smeiali, ali sedaj v tej vojni histeriji se vsaka tako malenkosten stvar vzame za čisto resnico.

Po končani vojni je ljudska oblast nudila veliko pomoč slovenski univerzi in si prizadevala, da popravi vse krivice, ki jih je univerzi prizadel predvojna Jugoslavija. V zvezi z izgradnjo socializma v deželi, so bile predvsem odprte fakultete za izpolnjevanje kadra, ki je nujno potreban za izrešitev načala petletnega plana. Ministrstva in ustanove štipendirajo potrebljeno število študentov, ki bodo po dovršenem študiju pri njih zapošljeni. Tako so ustanove preskrbile s strokovnjaki. Razvoj gozdarske in poljedelstva je za Jugoslavijo izredne važnosti. Odprt sta bila kmetijska in agronomsko-gozdarška fakulteta. Izpopolnjena medicinska fakulteta bo dala zadostno število zdravnikov. Elektrifikacija in industrializacija dežele zahteva veliko število strokovnjakov rudarske, kemične in strojne stroke. V novo zgrajenem, kemičnem, strojnjem, hidrogradbenem in metalurškem institutu se bodo študenti s praktičnim delom izpopolnjevali in pripravljali za predstojne naloge.

Slovensko študentsko mladino čakajo danes velike naloge. Mora se učiti, da bo čimprej da svoje znanje na razpolago svojih ljudskih držav. Zmanjšati mora potrebo po tujih strokovnjakih. Razvijati v sebi brezmejno ljubezen do resnice, zlasti do resnice v znanosti. Bodomača inteleigenca dežele, ki se danes edina bori za pravilne socialistične odnose med socialističnimi deželami, mora znanstveno dokazati pravilnost svojih trditv.

Ljudska oblast posveča veliko skrb živiljenskemu standardu študentov ter tako omogoča, da čim uspešnejše dovrši svoje študije. Leta 1949 je bilo določeno za stipendije \$5,837,000 din. Materialni problem ni več glavni pogoj da katerega je odvisno šolanje posameznika. To najbolje dokazuje število študentov, ki se je od predvojnih 2500 povečalo na 5000. Tudi stanovanjsko vprašanje za študente bo zadovoljivo rešeno. Načrti za univerzitetno četrto, ki bo zgrajena v južnem predelu, so že dovršeni. Predvideno je, da bo do državnih domovih stanovalo 1211 študentov. Pod Rožnikom bo v kratkom dogradeno študentsko naselje, kjer bo v udobnih prostorih našlo dom 1100 študentov.

Slovenski študenti so ponosni na preteklost svoje univerze in da jih vrliva novih moči za obvladovanje naporov, ki so pred njimi.

ALI SODELUJETE?

Dolžnost vsakega delavca je pomagati v borbi proti krivim in za boljše razmere.

Joško Oven:

RAZGOVORI

Zopet je minil teden. Čas v resnični beži — menda ni večdaleč do spomlad. Seveda, če pogledam dolni na vrt je še veden zima

Angleški laboriti dobili mandat za nadaljevanje svojega poslanstva

Winston Churchill in njegovi torijski tovariši so bili po preteju, glasov 23. februarja, jake poparjeni. In prav tako ameriški toriji v demokratični in republikanski stranki.

V Angliji volijo res demokratično in vsakodobno lahko kandidirati v parlament, ako založi določeno vsoto. Če dobi osminko oddanih glasov dotednega okraja, se mu vsoto vrne — bodisi njemu ali pa stranki, ki jo je založila zanj. To je veliko ceneje kot pa v Združenih državah, ko moraš potrošiti tisoče v naporih, da dobiš dovolj pravilnih podpisov na nominacijske peticije, in potem pa tvoj kandidat, če je priznan, dobi manj glasov kot pa je bilo podpisov zanj.

Na Angleškem je parlament vse. Vse drugo je okrasek, všeči dinastija, ki je sicer ne bi bilo prav nič treba — že zato ne, ker veliko stane.

Prav tako je okamenina angleška zbornica lordov. Nekoč je bila ona gospodajoča oblast. A v procesu demokratiziranja angleškega ljudstva je postal vrhovna avtoriteta "hiša navadnih ljudi" — "house of commons."

Kdor ima v tej hiši navadne ljudske mase večino zastopnikov, tisti vlada in mora iz vlade čim izgubi zaupanje večine poslancev.

Pri nas je drugače. Truman dobi s svojo administracijo vred nezaupnico — eno za drugo — in klofute od večine poslanske in senatne zbornice, toda včas temu ostane v svoji službi. Enako člani vlade, dokler koga izmed njih on ne odslovijo, kajti odgovorni so predsednik, ne zveznemu kongresu. To je zelo nedemokratičen sistem, a pri nas se nekako vzdržuje, ker drugega vajeni nismo. In tudi toleriran je, ker ameriški zvezni kongres ni navajen imeti odgovornost za vladno temveč jo le kritizirati.

Pomen volitev v angleški parlament je velik, ker voliš ob enem za poslanca indirektne tudi za bodočo vladno. Po starem angleškem parlamentarnem sistemu prevzame vladno večinsko stranko. Ako nobena nima večina, sestavijo koalicijo vladno. Tak sistem imajo vse druge države s parlamentarno demokracijo, med njimi npr. Francija, Belgija, škandinavske dežele, sedaj tudi Italija itd.

Sicer to razlaganje ni važno. Važno — svetovno važno je, da je laboritska stranka dobila od večine angleškega ljudstva nalogu nadaljevati z uvajanjem socializma ter socialnih reform na njen način.

Nič izgredov. Nič umorov. Ne cenzure. Vsaka stranka lahko deluje in kritizira po mili volji.

Podržavljanje se vrše "postavno" — namreč v duhu načela svetovne privatne svinije. Ko je Anglija podzavila premogovnike, jih je prejšnjim lastnikom plačala. V državah sovjetskega bloka ti vzamejo vse in v mnogih slučajih ti v povračilo niti službe ne dajo.

V Angliji tolmačijo razliko med boljševiškim in njihovim sistemom socializacije tako, da se glasi razumljivo in verjetno. Anglija je bila včas svoji aristokraciji demokratično predno je Rusija pod carjem dobila dumo ("parlament"), ki je pa bil brez pravice. Imel je le "posvetovalen glas". Poljska ni imela demokracije, niti ne balkanski države v angleškem pomenu besede. V ameriškem žargonu so bile označevane za "usui pas" in Anglija jih je smatrala za inferiore, kar so tudi bile, največ po krividi anglo-saškega imperializma ter svojih krvosesov.

Zmagla angleških laboritor pomeni, da se bo socializiranje velike jelekarske industrije izvedlo in da pridejo v državno last.

tudi razni drugi veliki obrati. In ob enem, da so male obrtnike, privatne hiše, kmetije itd. začitene njihovim privatnim lastnikom, kakor so jim bile pod torijsko vladno.

Ameriškim torijem je znaga laboritor neljuba — posebno takim mogočenjem, kakor sta Wm. Randolph Hearst in "polkovnik" Robert R. McCormick. Ljudje njunega kova si ne morejo predstavljati, da gre starci red v potapljanje — pa naj bo nasilno, kot se to dogaja v sovjetskem bloku, ali pa po angleškem modelu.

Mi vemo, da včas zmagi laboritor Anglija ni in še dolgo ne bo socialistična. Vendar pa si ljudstvo želi svoj državni politični sistem ohraniti v okviru demokracije in zato na Angleškem komunistična stranka — ki lahko deluje povsem svobodno; ne pride do veljave. V Angliji nimajo procesov proti komunistom, kot so pri nas v običaju in tudi angleški komunisti se obnašajo drugače kakor naši. Tam navadno glasujejo (komunisti namreč) le za par svojih kandidatov, a drugače pa agitirajo in glasujejo za labore, čeprav o njih vedo, da so antikomunisti. Toda ne po Trumanovem kopitu. In to je razlika.

Iz urada SANSA

Dne 11. februarja se je v Chicago, Ill., vršila seja eksekutivne SANSA, ki je med drugimi važni stvarmi razpravljala tudi o blagočaji se 4. konvenciji SANSA, ki se bo vršila 27. in 28. maja 1950 v Slovenskem delav. domu, Waterloo Rd., Cleveland, Ohio. Volitve delegatov in zastopnikov za to konvencijo se bodo vršile v aprilu in maju, o čemur bo še pozneje podrobnejše naznanjeno.

KAJ LAHKO STORI VSAKDO IZMED NAS V KORIST "PROLETARCA"?

- Pridobivajmo mu NOVIH naročnikov
- Obnavljajmo naročnino TOČNO čim poteka
- Agitirajmo med drugimi naročniki, da store isto
- Prispevajmo v PROLETARCEV tiskovni sklad in priporočamo to tudi drugim
- Oglasjajte v PROLETARCU priredbe društva in druge stvari
- Naročajte slovenske in angleške knjige iz PROLETARČEVE knjigarnje
- Poskrbite, da si naroči AMERIŠKI DRUŽINSKI KOLEDAR vsi tisti, ki tega še niso storili
- Naročite KOLEDAR tudi svojcem v starem kraju in enako PROLETARCA.

Vsakdo naj storji za naš list kolikor more, pa bomo vse težave zmagovali!

Podružnicam se priporoča, da na svojih sejah o tem razpravljajo in ako imajo kakše dobre nasvete bodisi za konvencijo ali splošno pozivitev delovanja te organizacije, naj iste pošljejo na glavni urad SANSA.

Petinpetdeset let v vladni službi

(Common Council)

Karijera dr. Henrika Bernarda Hazardia, ki je pred kratkim stopil v pokoj kot komisar naše naseljeniške in naturalizacijske službe, obsegata dolgo dobo 55 let službovanja tekom dobe, ko je naša zgodbina beležila prihod številnih naseljenjev v to deželo. Sicer večina naših javnih uslužbencev in uradnikov našeljeniške in naturalizacijske službe deluje za pozoriščem, kar pomeni, da so javnosti takoreč neznani. Isto bi se lahko reklo o dr. Hazardu. Po drugi strani pa imamo danes več tisoč novih državljanov, ki se živo spominajo dr. Hazardu kot moža, ki jim je podelil ameriško državljanstvo v času, ko so služili svoji domovini na bojni postojkanjih in vojaških točkah po vsem svetu. Med vojno je namreč dr. Hazard služil v deželah preko morja kot poseben predstavnik naše naseljeniške službe. V tej svoji kapaciteti je naturaliziral 6,574 članov naše vojske. Svojo dolžnost je izvrševal na bojnem ladjah, vozičih po raznih tujih morjih, na vročih tropskih otokih, v soparicih džungla, v bolnicah, na odprtih obalah. V vršenju te svoje službe je prepotoval 100,000 milij. Od doma je bil odstoten dve leti in bil je na vseh kontinentih. Za svoje zasluge je prejel Red Svobode, kar za civilista odgovarja odlikovanju bronaste zvezde za vojake.

Dr. Hazard je bil rojen v Washingtonu, D. C., l. 1880. Svojo 55 letno kariero je pričel ko mu je bilo 13 let. Potreben delal, je bil nameščen, kot dostavljalec nujne pošte v poštnem uradu v Washingtonu; kasneje je dobil službo v uradu za pokojnine, kjer je postal načelnik preglednega oddelka pokojniških zahtev veteranov civilne in španske vojne. L. 1908 je vstopil v službo naseljeniškega uradu, ki je tedaj bil v podružju trgovskega in delavskega dela. Medtem, ko so zvezna in državna sodišča Zed. držav bila že od l. 1790 pooblaščena da naturalizirajo tujezmeski prosilce, pa ni kongres določil zveznega nadzorstva te funkcije do l. 1906, ko je ustavil urad za naturalizacijo. Ta urad je bil torek domači nov ko je prisel vanj dr. Hazard. Ostal je v tej službi 40 let. (Urada za naturalizacijo in naseljeništvu sta bila združena l. 1933.)

Ko je služil več let kot naturalizacijski preiskovalci na zpadni obali in v Philadelphia, je bil pozvan v centralni urad za naturalizacijo v Washington, D. C. To je bilo l. 1918. Tu je postal nepretrgoma skozi dobo tridesetih let ter je imel v svojem področju državljansko-vzgojni program. Bil je torej odgovoren za razvoj tega programa, ki pritegne k sodelovanju tudi državne in krajevne šolske sistema vse dežele. Kot izvedenec na polju narodnostnih problemov, je vanem po pok. predsedniku bil dr. Hazard tudi med vodilnimi svetovalci v odboru imenovanem v svrhu proučevanja obstoječih narodnostnih zakonov. Odbor je imel tudi predložiti spremembe in ko je to storil, smo dobili znanji Nationality Act, sprejet l. 1940.

Tekom svoje 40-letne dobe službovanja, je dr. Hazard videl spremembe v naših naseljeniških postavah in v našem ravnanju z novodošlimi imigranti. Te-

vam priporočamo v naklanjenost. Ako vam lahko postrežejo enako dobro kakor drugje, zasluzijo, da jih patronizirate. Povejte jim, da vas veseli,

ker oglašajo v Proletarcu

Misko Kranjec:

Fara Svetega Ivana

ROMAN

(Nadaljevanje.)

"Vse to, dragi Pavlek," je dejal Matija, "je, kakor pravimo, navaden svindl. Da, to je in nič drugače. Vse ostane nespremenjeno, samo "odbor" se menja. To je: Korošca in Kramarja stran, Horvata pa gor! Zakaj će bosta v tej stranki bogatin in reven kmet, gospodar in hlapec, bo pač tako, da bo gospodar gospodar in vladal, hlapec pa ubogal in delal. I viničar bo ostal tam, kjer je. Pa saj to sam dobro veš, kako je, samo ne veš, kam greš!"

Horvat je zamahnil z roko. Ni hotel več govoriti o tem, samo nasmehnil se je še pomilovalno, kar so njegovi kmetje, ki so mu ves čas gledali v obráz, razumeli. Toda Pavleku samemu je bilo mučno, ko ga je Klemenc tako trgal z njegovih blesteh višav na trda, ilovnata lita. Matija ga ni mogel z ničim več spraviti v pogovor. Zavil je na druge, nepomembne stvari. Celo nekam mrk je posjal. In zares se je čedalje bolj zavedal, da ga je Matija že tako preveč izbezal iz njegove skrivnosti.

Na srečo je tedaj prizadel vlak iz Kotorib in vstopil so. Med vožnjo se pogovor o teh stvarih ne več ponovil. Povrh pa so kmalu izstopali drug za drugim. Matija ni šel z Miho, ker je imel v Putru opravke. Toda stopoma, ko je Matija stal zase pri oknu in gledal proti prvem obronkom Slovenskih goric, je Miha pristopal k njemu. In kratka teča tudi v skop pogovor. Zdaj se je Matija spomnil Mihoove primere s trhlo preklo in je rekel:

"Zdi se mi, Miha, da si vi že zdaj isčete take prekle, in to, ko se utegnete. Niste videli v Zagrebu, kako tam zagorski kumečki nič ne odločajo? Niti bosanska raja pa na Stuhk, Zadravci in drugi! Miha, bojim se, da boste tako ostali večno samo — dekla pri Sušniku. Sušnik pa bo vladal!"

"Mislite?" je rekel Miha Kuhar in se smehljal.

"Iskreno vam povem, Miha. Tako bo in nič drugače."

"Pa če nas bo preveč revezev?" je vprašal Miha.

"Vas bodo tolazili s kakimi skupščinami," je odvrnil Matija. "Kam naj pa vas spravijo? Na delo? Kakšno pa? Nai, zemljo razdelijo? Cigavo pa? Ko pa bodo v vaši stranki tudi boljši kmetje. ki jim jo ne boste mogli zvesti. Pa da boste en oral ali dva, ali boste s tem mogli živeti?"

"Kaj, lahko ne," je odvrnil smehlje se Miha.

"Da," je pritrdiril Matija. "Am pak opazil sem, da strašno neradi poslušate, če človek začne računati. Ljubše so vam skrivnosti, da bi odpravili bedo Slovenskih goric, pomagali prav v Skrbcu, Srobotu in vam, ampak da bi pripravili bogastvo svojemu nemškemu narodu. Nemci danes ne misijo na Miha Kuharja, ki je oskrbnik pri Sušniku, pač pa kolikor misijo na koga, misijo prej na Sušnika. In Sušnik bo naprej preferansiral, jedel piške in se zavil v vinom, Miha pa bo še naprej dekla njegovi zemlji in njemu! V tem, Miha, živite v usodni zmoti, in samo enega ne želim, da bi to zmoto predrago plakali tudi drugi."

stveno razpravljati, odpraviš pa ta pojavi samo s — kruhom.

Ziveti je treba . . .

To je plot, kjer se razbijajo vse vzvišene besede, ves zanos. Kadars stoji za ograjo s takim napisom, čutiš, da je tu vsako modrovanje odveč, da je tu samo še eno; kako boš iz nedrij drče, trde ilovice iztrgal skorjico kruha. — Tu se razblinjava vsak zanos. — Ziveti je treba . . . za vsako ceno. Ne sanjati o daljnih bodočnosti, zakaj živeti je treba danes, to dir in če boš misil na "nekoč", boš lahko žalostno poginil. Moral boš poginiti, zakaj že danes si ves onesmogel!

"In vendar, Miha," je odvrnil Matija, "si tako pletemo samo nov bič, ker je stari že obrabljen. Ta bo še huje skele! Še tesneje si zadrgujemo zanko okrog vrata. Miha, vi mislite samo na tisto pomoč, ki nam bo kdo prinesel! Slaba bo ti. Ko pa smo nesposobni, da bi si sami pomagali! Navadili smo se, da nam gospod ukazuje pri delu, pa čakamo, da nas bo še povabil k mizi. Zdaj verjamete Horvatu in ne veste, da se Pavlek v ničemer ne loči od Korošca in Kramarja. Morda se bo Miha Kuhar dvignil in bo nekaj več kaže danes, toda Skrbec, Fras, Kukovec, Srobot, Mihelič, Lajšček in tisoč drugih bodo ostali, kjer so danes. Nekdo bo moral obrezovati trto, kopati trdo zemljo, orati in bo za to dobival tudi pod Horvatom slabu placo. Motite se. Miha, če mislite, da v Nemčiji vladajo Skrbci! In mislite, da bo Horvat delil zemljo! Čigavo pa? Okrog sebe imata tudi velike kmete. Kaj naj na pravih z njimi? Miha, le nikar prezgodaj ne odpovje svojega oskrbnika pri Sušniku, ako se zanašate na Horvata! In ne pričakujete od Nemcev odrešenja. Nekaj bi lahko tudi vi, ali pa vsaj vi, razumeli: da namreč Nemci niso šli v to vojno zato, da bi odpravili bedo v Slovenskih goricah, pomagali prav v Skrbcu, Srobotu in vam, ampak da bi pripravili bogastvo svojemu nemškemu narodu. Nemci danes ne misijo na Miha Kuharja, ki je oskrbnik pri Sušniku, pač pa kolikor misijo na koga, misijo prej na Sušnika. In Sušnik bo naprej preferansiral, jedel piške in se zavil v vinom, Miha pa bo še naprej dekla njegovi zemlji in njemu! V tem, Miha, živite v usodni zmoti, in samo enega ne želim, da bi to zmoto predrago plakali tudi drugi."

(Dalje prihodnjic)

VELIKA NAPAKA
Napaka delavca je, da ga je treba v organizacijo siliti.
NE ČAKAJTE,
da prejmete drugi ali tretji opomin o potečeni naročnini.
Obnovite jo čim vam poteče. S tem prihranite upravi na času in stroških, ob enem pa izvršite svojo obveznost

PRISTOPAJTE K SLOVENSKI NARODNI PODPORNI JEDNOTI

NAROČITE SI DNEVNIK

"PROSVETA"

Naročnina za Združene države (izvenši Chicago) in Kanado \$8.00 na leto; \$4.00 za pol leta; \$2.00 za četrti leta; za Chicago in Cook Co., \$9.50 za celo leto; \$4.75 za pol leta; za inozemstvo \$11.

Naslov za list in tajništvo je:
2657 SOUTH LAWNDALE AVENUE
CHICAGO 23, ILLINOIS

ZA LICNE TISKOVINE VSEH VRST PO ZMERNIH CENAH
SE VEDNO OBRNITE NA UNIJSKO TISKARNO

ADRIA PRINTING COMPANY

Tel. Michigan 2-3145

1838 N. HALSTED ST.

CHICAGO 14, ILL.

PROLETAREC SE Tiska PRI NAS

\$10 Billion Cash Dividends Make 1949 a Banner Year

The Department of Commerce reported that the cash dividends paid in 1949 by corporations which make reports of such payments totaled close to \$6.5 billion. This is the highest total in the history of the country.

The report said that only 60 to 65 per cent of all dividends are reported, so the total of all dividends in the year may have exceeded \$10 billion.

The automobile industry was the leader, with 1949 payments showing a 10 per cent increase over 1948. Finance, communications and utilities were among others with sizable increases.

'Loyalty' on Thin Ice

When five employees of the Stewart-Warner Corp. were fired several weeks ago for refusing to sign a non-communist oath, we pointed out the dangers of carrying such a procedure too far.

Non-communist union leaders have now joined the Chicago division of the American Civil Liberties Union in opposing the practice of employer-enforced "loyalty oaths." They are giving the community a good lesson in how communism should be fought. They are reminding us that adoption of communist methods is NOT the way to fight communism.

The employees who were fired at Stewart-Warner were members of a left-wing union which has been expelled from the CIO on the charge it was communist-dominated. CIO officials like Michael Mann, Illinois regional director, and AFL officials like Thomas Slater, secretary of the carpenters, obviously are not interested in rescuing the UE union. But they are showing an intelligent interest in preserving the principle that no man should undergo a political test in order to keep his job.

Once employment is conditioned in any instance upon acceptance of the noon-communist ideology, the door is open to require in other instances acceptance of some other ideology which, in practice, may turn out to be as bad a doctrine as communism. The only safe and the only American rule is that every man is entitled to work without discrimination as to race, creed or political belief.

Stewart-Warner and other employers had based their "loyalty oaths" on a Defense Department directive intended to protect military secrets. The department has now clarified the directive by stating that security clearance is required for no workers except those with access to classified material, and that even when security clearance is denied, the department does not demand that the employee in question be fired.

What this means is that employers have no need to take the enforcement of security regulations into their own hands in order to qualify for military contracts. That enforcement should be left to the government, and it should be amply safeguarded as to hearings, appeals, and the right of cross-examination.

When employers undertake to administer loyalty tests, they endanger the political independence of all workers and open up opportunities for anticomunist discrimination in the guise of "security."—Chicago Sun-Times.

REFLECTIONS

By Raymond S. Hofsas

SOCIALISTS CAN POINT to the fact that unemployment in these United States is now higher than it has ever been since the recent war. But I'm not certain that it is good propaganda tactics to stress that point against the capitalist private-profit economy.

While the insecurities of the present system may make some people wish for another way of life, they also condition many to an acceptance of practices which, however foolish, unscientific and downright dangerous they may be, are nevertheless necessary to a continuation of the system itself. And so, under the pressure of personal and immediate interests, many Americans will and do condone the evils which are part of an evil social order.

Life's Like That

Life magazine, whose editors are not celebrated for their responsibility and impartiality, editorializes:

"If more money is needed to fight Communism . . . that money can and should be taken out of (1) the national pork barrel and (2) a lot of services, from air-mail subsidies to farm-price supports, which are generally considered to be right and necessary."

Last year, Life's advertising revenue was more than \$76 million—biggest in the United States. At the same time, the Federal Government granted several million dollars' worth of subsidies to Life in the form of second-class postal rates.

Life's editorial would have made more sense if it had included such Government gifts to publishers among the services which "money can and should be taken out of."

Just an oversight, no doubt.

League Reporter

Surprising!

In peace as well as wartime, the number of veterans goes on increasing. It went up from 18,760,000 to 18,943,000 in the past year, a rise of 183,000, according to a Veterans' Administration report.

It adds that "the living veterans, together with their dependents, now constitute about 40 per cent of the nation's total population."

History, \$9 AT&T Dividended March On

1923—French and Belgian troops burned to death in Camden, S. C., school fire . . . Hitler wounded in Bavarian revolution . . . Yankees beat Giants in World Series. American Telephone & Telegraph Co. declared \$9 dividend.

And AT&T did the same thing in 1928, 1929, 1930 and 1927.

1928—Trotsky and four other exiled from Russia . . . Los Angeles dam collapsed, 450 lives lost . . . First all-talking picture shown in New York City . . . New smaller sized paper money first printed . . . Raleigh Count won Kentucky Derby . . . Arnold Rothstein shot to death in N. Y.

American Telephone & Telegraph Co. declared \$9 dividend.

And AT&T did the same thing in 1928, 1929, 1930 and 1931.

1932—168,000 telephone workers were laid off by Bell Telephone . . . Lindbergh baby kidnapped, later found dead . . . Bruno Hauptmann arrested, tried, convicted, electrocuted for crime . . . Swedes "Match King" Kreuger committed suicide in Paris . . . Sino-Japanese war began. Japanese marines land in China.

American Telephone & Telegraph Co. declared \$9 dividend.

And AT&T did the same thing in 1933, 1934, 1935 and 1936.

1937—Italy withdrew from the League of Nations . . . Gas explosion in Texas school killed 294 . . . Dirigible Hindenburg exploded and burned at Lakehurst.

Paris Exposition opened.

American Telephone & Telegraph Co. declared \$9 dividend.

And AT&T did the same thing in 1938, 1939, 1940 and 1941.

1942—Coral Sea naval battle fought . . . U. S. Air Force made first attack on Italy . . . 491 killed in Cocoanut Grove night club fire in Boston . . . WPA liquidated by Roosevelt.

American Telephone & Telegraph Co. declared \$9 dividend.

And AT&T did the same thing in 1943, 1944, 1945 and 1946.

1947—300,000 Bell Telephone workers walked off the job on strike . . . Selective Service Act expired . . . Atomic Energy Commission formed . . . Al Capone died . . . So did Mississippi's Senator Bilbo . . .

American Telephone & Telegraph Co. declared \$9 dividend.

And AT&T did the same thing in 1948, 1949 and 1950—and will keep on doing the same thing as long as possible.

The chief point to the story is that economic planning, as carried on by our phony "free enterprise" politicians, is motivated by the advantages to be gained by partisan cliques and not by any consideration for the general welfare.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.

This is so because we have a class economy and because there is no such thing, in reality, as common interest. It is so because people have rejected the cooperative ownership and democratic management of the universally-needed means of existence which Socialist have advocated for so very long.—Reading Labor Advocate.

We are not surprised at that, although many people who accept politicians at their own valuation probably will be. We know that kind of thing is exactly what can be expected to happen so long as the people are controlled by officials who are committed to the continuation of the private-profit economy. For, being so committed, our politicians may speak much about serving people but must of necessity subordinate service to the primary task of cajoling and managing the people.

Capitalist politicians believe in a class economy. And, as such, they unavoidably must also believe most of all in their own personal economy—if not the economy of the dollar, then of prestige and votes. And so positions are taken and decisions made, not upon considerations of right and welfare, but upon the considered judgment of where the greatest number of electoral votes can be garnered.